

Pärast sedda atasime tükki aega üksteisega jutto, mis suuremast sest olli, et üks teisega tuttavaks saime.

Nüüd kanti toidust lauale, ja meid pallati Tõnnuga ka laua jure astuda, kus kõik Paisto perre rahvas kous ollid. Pawel istus laua otsas ja ütles peast laulo sannad ette:

Oh! suur Jummal, kule heldest
 Meie tänno-laulo heält,
 Et Sa meid siitsadik järgest,
 Olled toitnud illewest.
 Wõtta nüüd mo süddant wasto,
 Mis kül must ja rojane,
 Kule meie tänno-laulo,
 Anna andeks meie wõllad!
 Aeg lei asjad lõppetab,
 Jummal illa armastab.

Pärast salmi laulmist touis meie tuttar Tio püsti ja lugges: «Keikide filmad lootwad Isand sinno peale» n. t. j. (Kui ma sedda waderile woiksin wälja öelda, mis wiisi se kenna laps lugges, ja saaksid ennast illewägga rõnustama; se puhhas heal, ilma laitmatta luggemisje wiis ja temma töösine lahke olleminne, se wois mind uenda ligutada, nago pollets ma ialgi ueid

Yanno enne kuulnud, mo filmad said märjaks, mis ma kellegile ei tahtnud näita, ja ma ei lainsnud sannagi keigest sest, mis mo südda tundis.)

Peale selle wõttis Pawel puddeli laua pealt, kus punnast wina sees olli, wallas wälja ja ütles: «Ku olgo Jummalale kõrges, kes meid siitsadik armolikkult saatnud. Wõttis siis keige esmalt ühe klasi, siis anti meile Tõnnoga, ja siis keige perrele. Seal jures rakis Pawel, tuida temma perre sel suul keik tö wiisi pärrast teinud ja janna tulelikud olnud, mis eest ta neid tänas, ja tuida Jummal keik heaste lasknud korda minna. Sõmaaeal ei aetud ühtegi jutto, mis mul nattuke wõeras olli. Põle tunni pärrast ollid jälle keikide läed kous, ja Pawel ütles ette:

Meid Jummal Isja õnnista!
 Oh Pöeg! meil hoia armuga,
 Mis olled meile annud.
 So sannaga meid walgueta
 Oh Pühha Waim! so wäega,
 Meid sago ustus hoitud.
 Nüüd pallume Sind allati:
 Meil olgo rahhu otsani.

Peale salmi laulmist käis ölle kan korda kaks ümber laua, sedda jures wois keige perre rahwa